

Overweging van Mevr. Johanna Keim – de Wit, Zondag 2 aug. 2020 4e Zomerdienst

Inleiding

In deze zomerdiensten hebben we gekozen voor het thema: Psalmen als bron. Psalmen zijn een spiegel voor wat mensen in het dagelijks leven meemaken. Welke richting wijzen ze ons, welke wijsheid ligt erin verborgen. Welke vragen roepen ze op, vooral in deze tijd waarin er zoveel op ons af komt. Kunnen we dan nog blijven hopen en vertrouwen op een goede toekomst. Vanmorgen staan we stil bij Psalm 121, als bron van vertrouwen.

Schriftlezing:

Psalm 121 – Hans Bouma –
HET GROOTSTE BELANG
*Honger je naar gerechtigheid,
dorst je naar vrede,
is Jeruzalem je visioen,
reken dan maar op je God.
Geen ogenblik wijkt Hij van je zijde.
Hoe je weg ook loopt,
goed loopt hij af.
Een wereld vol gevaar.
Donkere bergen
zien dreigend op je neer.
Je huivert,
kijkt angstig omhoog –*

*wie weet wordt het nacht,
voor eeuwig nacht.
Nooit bereik je de stad.
Geen recht, geen vrede,
alles ontgaat je.
Maar je bent veilig.
Een God die je bewaart,
het grootste belang aan je hecht.
Ooit ging je op weg.
Een gelukkig begin.
Hoe gelukkig het einde.*

Geliefde gemeente van onze Heer Jezus Christus.

In welke situatie een mens zich ook kan bevinden, de Psalmen spreken er over. Hoop en wanhoop, rust en onrust, klagen en huilen, gebed en geroep, jubelen, zingen, loven en aanbidden en in Psalm 121 angst en vertrouwen.

De kernvraag van Palm 121 is: Waar komt mijn hulp vandaan.

Die vraag kan op ieder mens af komen, veel mensen maken zich grote zorgen over de toekomst en nu in deze onzekere tijd van het coronavirus helemaal. Je wordt er bang van als je op de sociale media al die berichten hoort van de diverse uitbraken van het coronavirus overal in de wereld. Het is om angstig van te worden, hoe lang gaat dit nog duren, wanneer zal er eindelijk een eind komen aan de impact die het virus in de wereld heeft? Angst kan ieder mens hebben, maar laat het je leven niet overheersen.

Maar waar kan een mens hulp van verwachten als het leven angstig wordt? Mijn hulp komt van de Heer horen we in Psalm 121. Deze psalm is een pelgrimslied van mensen die onderweg zijn met God, Op reis door de bergen naar Jeruzalem, waar de heilige stad van God op ligt. Op weg naar de tempel, het huis van God, op weg naar een geheel bestaan. Een leven zoals God dat bij de schepping voor alle mensen voor ogen had.

Maar ook bedoeld voor de reis door de bergen terug naar huis. Het was voor iedere Israëliet verplicht de drie grote feestdagen van de Heer, Pascha, Pinksteren en het Loofhuttenfeest in de tempel te vieren. Wij gaan niet als pelgrim naar Jeruzalem om God daar te ontmoeten, het huis om vandaag God te ontmoeten is de gemeente van de Heer Jezus Christus.

Maar wij zijn allemaal pelgrims op deze aarde op reis naar onze eindbestemming om God te ontmoeten in het nieuwe Jeruzalem. Maar wie op weg gaat in het leven, weet dat het leven vol gevaren zit. Het leven kan zo maar van het ene op het andere moment afgelopen zijn. Daarom is de pelgrim in Psalm 121 ook bang voor de reis. Hij ziet er als een berg tegenop, maar gaat toch op weg. Op weg in het leven dat een continue zoektocht is en waarin weinig zeker is. Ondertussen vraagt de pelgrim zich af wie hem onderweg zal beschermen en helpen als er gevaar is en wij horen dat een medepelgrim hem antwoordt dat hij erop vertrouwt dat de Heer, die de hemel en aarde gemaakt heeft, hem zal helpen en beschermen, dat hij daarop mag vertrouwen.

Psalm 121 is een lied om elkaar te bemoedigen in het leven. Jij gaat de deur uit en je vertrouwt erop dat de Heer je onderweg zal helpen, maar je hoort ook een tweede stem, die het niet meer heeft over ik en over mij, nee deze stem heeft het over je. Hij zal je voet niet laten wankelen en het blijft je in de rest van het lied.

Jij gaat de deur uit in vertrouwen op God en een medepelgrim bevestigt dat vertrouwen, een medegelovige die je bemoedigd om op God te vertrouwen. Je weet als pelgrim wel hoe je vertrekt, maar niet hoe je terug zal komen. Je weet nooit hoe de reis zal gaan, je trekt stevige schoenen aan, maar ondanks dat kun je in de bergen je voet makkelijk bezeren of je evenwicht verliezen. In de oude Bijbelvertaling lezen we dat onze Bewaarder niet zal sluimeren of slapen, maar de schaduw is aan onze rechterhand en dat is de minst beschermde kant van een soldaat in die tijd, God dekt je onophoudelijk als een schaduw waarvan je niet los kunt komen, daar waar jij het zwakst bent.

Want er is niemand die, ook al is het maar voor even, zijn eigen schaduw kan ontlopen, die blijft bij ons en volgt ons overal. Net zo onafscheidelijk als onze eigen schaduw, blijft de Heer met ons meegaan in ons leven, waar we ook zijn, wat we ook doen en wat ons ook overkomt. Met de Heer aan onze zijde kunnen we overleven, omdat God vol liefde trouw met ons meereist het leven door, elke dag en elke nacht weer.

Dat betekent niet dat ons onderweg nooit iets zal kunnen overkomen. Dat wij bewaard blijven voor nare dingen die mensen meemaken in hun leven. Het is nu eenmaal zo dat het leven broos en kwetsbaar is.

Dat er dingen gebeuren in een mensenleven die wij niet kunnen begrijpen. Waardoor er veel verdriet en zorgen in een mensenleven kunnen zijn. Daar is niets aan te doen, maar er is iemand die in dit alles met ons meereist, met ons meeleeft en die weet wat wij allemaal meemaken.

In Psalm 121 horen we dat een mens wordt bewaard in de kern van zijn bestaan, dat er diep in ons bestaan een kracht is, die bij ons is en ons draagt. Dat die kracht sterker kan zijn dan de dingen die ons overkomen in ons leven. Wat opvalt in de Psalm is hoe vaak de dichter zegt dat God onze bewaarder is.

Alsof hij wil zeggen vergeet niet wie God is, hoe Hij is en hoe Hij handelt. Onze levensreis is net zoals die van de pelgrim die zijn reis naar Jeruzalem begonnen is, soms moeilijk en gevaarlijk, maar de Heer wil ons bemoedigen. Ik ben je Bewaarder, je wachter zoals in de Nieuwe Bijbelvertaling staat. Wij staan er niet alleen voor in ons leven, ook al denken we dat soms wel. Er loopt iemand mee in ons leven die zijn hulp aanbiedt: onze hulp is van de Heere, die hemel en aarde gemaakt heeft. God weet precies wie wij zijn en wat wij nodig hebben, hoe ons leven geheeld kan worden; hij heeft ons immers zelf geschapen naar zijn beeld.

Luister maar eens naar het volgende verhaal:

Ergens in Rusland woonden veel mensen in een huis, dat in appartementen was verdeeld. De kelder van het huis lag vol met allerlei rommel van al de gezinnen. Onder die rommel was een prachtige harp, die niemand had kunnen repareren. Op een avond toen er veel sneeuw lag, vroeg een zwerver of hij in het gebouw mocht slapen. De mensen maakten een plekje voor hem vrij in de hoek van de kelder en hij was blij dat hij daar kon blijven. Een poosje later hoorden de mensen prachtige muziek in de kelder. De eigenaar van de harp rende naar beneden en zag dat de zwerver de harp bespeelde. Maar hoe kon u die maken? Wij konden het niet, zei hij. De zwerver glimlachte en antwoordde: 'Ik maakte die harp zelf jaren geleden en als je iets hebt gemaakt, kun je het ook repareren'.

Onze hulp is van de Heere, die hemel en aarde gemaakt heeft, die trouw houdt tot in eeuwigheid en niet laat varen de werken van zijn handen. Aan het einde van de Psalm horen we hoe groot en liefdevol God is.

Niet alleen als we op weg zijn naar het huis van de Heer om daar in de tempel, in Gods huis, feest te vieren, maar ook als we terugkeren naar ons eigen huis. Als de pelgrims Jeruzalem binnenkomen staat de priester daar zegenend aan de poort en als ze weer naar huis terug gaan krijgen ze wéér Gods zegen mee. Om het gewone, dagelijkse leven thuis, met al zijn beslommingen, weer op te kunnen pakken, om het leven aan te kunnen in vreugde en in verdriet. Dat betekent; dat waar wij mensen ook komen of gaan in ons leven, dat God ons zegent met zijn handen: dat was toen zo, is nu zo en zal altijd zo blijven. God verandert niet; Hij is trouw; Hij was, Hij is en Hij blijft steeds dezelfde. En zoals de pelgrims elkaar bemoedigen in Psalm 121 op hun levensweg, zo mogen ook wij elkaar bemoedigen op onze weg door dit leven. Want God heeft reisgenoten nodig die elkaar bemoedigen en tot steun zijn.

Dat wordt heel mooi verwoord door Hans Bouma in het gedicht: ***Een mens die je reisgenoot wil zijn***, dat vandaag toevallig staat afgedrukt in Centrum Post.

*Als er maar iemand is, die met je meegaat.
Een mens, die je reisgenoot wil zijn.
Eén die alles met je deelt - licht en donker,
hoogten en diepten, vreugde en verdriet.
Een mens, die je peilt en respecteert.
Eén die de loop van je gedachten volgt,
de loop van je dromen, het ritme van je hart.
Een mens, die je minzaam bevestigt in wie je
werkelijk bent.
Een mens met wie jij weer meegaat.
Iemand voor wie jij weer een reisgenoot
wil zijn. Enzovoort.*

Wij leven op dit moment in een bedreigende situatie, door een wereldwijde ziekte die wij niet in de hand hebben, Het gewone leven van alle dag is ingrijpend veranderd, we worden bedreigd in ons bestaan en leven in onzekerheid over hoe de toekomst eruit zal gaan zien. Maar wij mogen erop vertrouwen dat er hoop voor de toekomst is, want God is erbij in onze zorgen en in ons verdriet met woorden van troost, bemoediging en kracht, woorden die wij aan elkaar door mogen geven in deze dagen die gevuld zijn met berichten over de wereldwijde pandemie van het coronavirus.

Tot slot, die prachtige slotregels van de Psalm, de climax: 'De HERE zal uw uitgang en uw ingang bewaren, van nu aan tot in eeuwigheid.'; je zou verwachten: 'uw ingang en uw uitgang', maar het staat er precies andersom. Als je denkt aan de oorspronkelijke setting van deze Psalm dan is dat logisch. Bij de terugkeer naar huis: de uitgang uit Jeruzalem en de ingang thuis. Maar niet voor niets zijn die slotwoorden ook een vast onderdeel geworden van menig uitvaartliturgie, omdat Gods bewaring geldt van de wieg tot het graf Tot over de dood heen, dankzij Hem die de dood overwon, door wie de dood geen eindpunt is, maar een ingang, een portier naar het eeuwige leven.

Ja, en dan wordt die Psalm, die pelgrimspalm, nog op een dieper niveau waar. Prachtig wordt dat in Openbaring 7 verwoord, daar, in Gods eeuwigheid, in het nieuwe Jeruzalem, zal de zon niet op ons vallen, nog enige hitte, maar het Lam zal ons hoeden en brengen naar waterbronnen des levens. Dan is er geen berg meer om tegenop te zien, geen angst die ons beklemmt, geen twijfel die ons verscheurt en geen ziekte en zorg die op ons drukt. Dan zal ons ook overduidelijk worden hoe God ons altijd al, in elke situatie, bewaard heeft, dat onze hulp altijd van de Heer is.

Want wie God bewaart, is wél bewaard.

Amen.

COLLECTES : Een vast onderdeel van onze eredienst zijn de collectes. Collectes voor eigen kerk maar ook voor "goede doelen". Door het vervallen van de ere diensten in de kerk, vervalt ook de mogelijkheid van collecteren. Dit betekent dat er minder inkomsten zijn voor de eigen kerk maar ook dat er inkomsten wegvallen voor de "goede doelen". Daarom is het mogelijk gemaakt om door middel van een bankoverschrijving te doneren. Wekelijks zullen daarom op de zondag brief de doelen aangegeven worden, evenals het rekeningnummer. De kerkrentmeesters zullen dan voor een evenredige verdeling over de doelen zorg dragen. Het rekeningnummer is NL15RABO0114535736 t.n.v. PGE en onder vermelding van collectes.

COLLECTE 2 aug. : 1e collecte is voor diakonie
2e collecte is voor de eigen wijkgemeente.

En dit ...

*Liefde is jezelf zonder waarborg
toevertrouwen,
jezelf compleet geven in de hoop
dat onze liefde ook liefde in de
beminde persoon zal opwekken.
Liefde is een daad van vertrouwen
en als je weinig vertrouwen hebt,
heb je ook weinig liefde.*

Erich Fromm

